ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ПРОЛЄТКУЛЬТ І УКР. МОВА.

Нарешті після довгої боротьби за пролєткульт на Україні він стає реальною можливістю. Найвищий партійний орган визнав рацію і затвердив всеукраїнський організаційний осередок. Пролєткульт, отже, стає на порядку денному комуністичного культурного будівництва на Україні.

Всі ті, хто активно боронив ідеї пролєткульту ще до її "леґалізації", боронячи при кождісенькій нагоді і живим словом і в пресі досі наражали ся на незважне або й прикре відношене і отверте глузоване (так само і "живим словом" і в пресі).

Надто скрутно було оборонцям пролєткульту, виступавшим у пресі українській. Славне українське громадянство, виховане на великих українофільських традиціях ніяк не могло збагнути — на бісового батька отой осоружний пролєткульт здав ся "у нас на Україні", бо се-ж пак, мовляв, "московська витовка" і для самобутних українських умов цілком непотрібна...

"Громадянство" мало рацію. Організація всеукраїнського пролєткульту зробить величезної ваги роботу: **остаточної ліквідації націоналістичної ідеольоґії**, а се-ж і є одне з головних завдань комуністичного будівництва на Україні, розпоханій національними антаґонізмами, вкритій болячками петлюрівщини, денікінщини і загроженій з боку польського імперіялізму.

Українська інтеліґенція досі далі своєї "української культури" не пішла і не може йти по самій своїй істоті. Частина сієї інтеліґенції, яка щиро співчуває радянській владі, вдячна їй за українську школу й пресу, за отой саме вільний розвиток тієї самої "української культури" — мови, літератури, мистецтва "народнього"...

Але тут якась пролєтарська культура! Усі "свідомі Українці" непокоять ся і цілком зрозуміло: се-ж пак замах на культуру національну!

І справді — всі осі "Просвіти" з співами і танцями, з безконечними аматорськими виставами — всі вони були цілковитою суперечністю ідеї створеня пролєтарської культури.

Українська література створена поколінями сеї-ж таки української інтеліґенції. Її перші ґенерації, так звані українофіли, починають з самого "батька українського національного відродженя" — Івана Котляревського і геть до проф. Драгоманова — організували громадську думку в напрямку створеня "національної ідеї".

Гляньмо-ж, чи була та ідея суто українською і позаклясовою.

Син канцеляриста полтавського маґістрата і онук соборного дяка, що дістав за поліпшене "дома дворян" діяментовий перстень і чин колезького асесора, Іван Котляревський... образив ся на царя за те, що дістав чин "гражданський", а не "военний".

Тоді, пише біограф — Олександер І. добродушно засміяв ся і зробив йому приємне: пожалував чином майора... А роком раніш Полтаву відвідав великий князь Микола Павлович і обсипав ознаками уваги Котляревського, як відомого уже в той час письменника і побажав мати в себе два екземплярі його Енеїди*). І царі мали рацію! Аджеж сей **Котляревський,** прихильник Гетьманщини і масон, **був глибоко переконаним монархістом і російським патріотом,** писав оди на вигнане Французів з Росії, славив царя і єдине "отечество", се є був звичайнісеньким **"общеросом"!** Харківський професор Гулак Артемовський у своїх українських поезіях був **російським імперіялістом** і підчас севастопольської війни кляв Французів, Турків і Англійців та славив "землячка" ґенерала Паскевича і шалено "любив" Україну! Якжеж?!

*) "Украинский Вестник" 1816—17.

Чи є в світі мати друга
як та Україна...

А далі:

"білий цар нас голубить,
звелів не некрута, а козака
з нас брать."

Так само "батько української прози" Грицько Квітка-Основяненко, таки був, півроку, щирим монархістом і російським урапатріотом і любив "любезних земляків" селян українських аж хотів, аби вони до віку були кріпаками...

Метлинський, що до безтями любив "нашу рідну мову і історію" і вмер від мелянхолії, що Україна "вмерла", — був російським імперіялістом і патріотом:

Нам братця
Цареві служити,
Славоньки собі шукати,
Ворогів губити
Та щоб наших було знати.

Після знищеня польського повстаня 1831 року письменники-українофіли, як після севастопольської війни виспівували "Безконечную и подлую десть русскому оружію" — як казав Шевченко. А се-ж таки були **наші клясики:** Котляревський, Квітка, Гребінка, Артемовський, Чужбинський (той самий, що написав **"Ще не вмерла!"**), Бодянський, Моравський, Максимович (що переклав "Слово о Полку Ігора"), Корсун... Всі вони були славянофілами й тринтикали:

Є в нас віра, цар і мова
І чимало нас Славян...

Друга частина українофілів були не меншими українськими патріотами, як і українофіли, "общероси", але водночас і "вішехполяками" — польськими націоналістами.

"Батько української етнографії" Доленґа-Ходаковський, що перший записав силу народних пісень, захоплював ся українською історією і археольоґією, кохав Україну і почував себе польським патріотом... Так само Залеський, Ґощинський, Чайковський, Совінський, Мальчевський... Осташевський, Бонкович, Тимко Падура — навіть були **українськими по мові поетами** і — польськими патріотами.

Дальше покоління української інтеліґенції і творців укр. літератури — Куліш, Костомарів, письменники "Основи" геть до Антоновича, Житецького, Кониського, Русова, Вовка, Чубинського, Мордовця, Потебні — була також "общеруська", хоч і ще більш українська патріотична. Після шляхти і панства в літературу прийшли "разночинци", міщани. Треба було в **клясових цілях** своєї верстви стилізувати свій український патріотизм. Сі всі професори добре знали, що писав ґр. Орлов цареві Миколі І.: треба, мовляв

"Наказати всім професорам нічого не казать про мову і народність "Малороссії", не давати переваги любови до рідної землі над любовію до російської імперії.

Особливу увагу звертати на київські і харківські місячники, бо вони можуть доводити до думки про незалежність народів і колишню волю народів, підлеглих Росії".

Так вони і робили. Потебня, наприклад, писав студії "К истории звуков русскаго языка", а поправді писав... про українську мову!... Ясно, що инакше не бути-б йому професором харківського університету, але очевидячки й те, що він виховав ціле покоління (і не одно) російських учених і поетів та письменників, що й досі ретельно з його імям на устах проводять русифікаційну роботу на Україні.

Слідуюча ґенерація ніби пірвала з "общерусизмом" — Кониський, Нечуй-Левицький, Грінченко, Зіньківський і вже свою літературну і наукову творчість провадила українською мовою, для чого мусіла частину, коли не всю її перенести за кордон. Але й ся ґенерація була цілком політично льояльна супроти царату, який провадив русифікацію і прищеплював по школах "общерусизм".

Тільки Драгоманів остро засудив Костомаровську останну орієнтацію про українську культуру для "домашнього обихода", сервілізм Побетні, Антоновича та Сумцова. Але разом з тим **пірвав Драгоманів і з українським націоналізмом.**

Український націоналіст Куліш був русифікатором Польщі і Холмщини, культурник Борис Грінченко у повістях "Соняшний промінь" і "На роспутті" був вузьким націоналістом, як і Нечуй-Левицький у повісти "Хмари" та "Над Чорним Морем".

Драгоманів засудив сю національну виключність разом з культурницьким аполітизмом.

Але сам Драгоманів був досить поміркованим соціялістом і його послідовники пішли шляхом угодовства з українськими буржуазними партіями. Се і привело до Центральної Ради в час останної революції перед жовтнем.

Щож бачимо?

Ціле "українське національне відроджене" мало завжди **клясовий** характер. Коли перед вела українська шляхта (нащадки козацької старшини), вона надавала націоналізмови українському своїх питомих рис монархізму і урапатріотизму (російського чи польського), коли в літературу приходить буржуазний елемент, він вносить свій лібералізм, республіканізм, самостійництво, поміркований соціялізм і т. д.

Отже ніколи "українська культура" **фактично не істнувала,** як щось суцільне і єдине. Се є просто фікція.

Цілком природно, що тепер, коли на кін житя прийшов, а з підйомом промисловости й зміцнів ся, пролєтаріят і творить се своє нове житє — ціла культура мусить бути з печатю його творчого руху.

Орґанізаційна форма до того, винайдена революцією, є **пролєткульт.**

Здавало би ся, що нічого не може бути дивного в тім, що і в українській літературі **скінчена** доба буржуазної ідеольоґії. Отже **потрібний пролєткульт в українських формах щодо мови.**

Але тут несподівано чують ся **протести** з двох боків: **з боку української і російської інтеліґенції!...**

— Українська культура народна є **селянська,** а не пролєтарська, — протестують "просвітяни" і всі "свідомі Українці". А тимчасом українська література вже фактично давно зробила ся **міською** і пірвала з селом.

З другого боку протестують прихильники русифікації пролєтаріяту на Україні.

— Індустріяльний пролєтаріят на Україні **розмовляє російською мовою** і не треба йому українських пролєткультів. Донбас російський район. Не треба туди української мови!

А тимчасом се просто... брехня.

Пролєтаріят Донбасу і цілої індустріяльної України **не балакає** ані російською, ані українською мовою. Процес русифікації, як і кождий асиміляційний процес, приводить до того, що люди балакають **калїченою мовою,** гидкою покрученою говіркою в роді "Ти мине, я тібе" і т. д.

"Малорос" балакає в масі не **"по-малорусски",** а тільки **"мало по-русски".** Ані літературної російської, ані української мови він не знає. Бо се **культурно скалїчена людина.**

Є пролєтарський письменник **Бібік.** Він врусифікований Українець, культурно "общерос". Ось якою мовою він пише:

"Ахъ, як ви змарнѣли", "макотра", "хвортка", "крохты", "скрозь", "я пройду сюдой, а вы тудой", "а вы-ж таж умеете читать", "братику", "чертеня старая", "памузь", "гупал(!) кузнечый молот", без батька твоего знаю" і т. д. і т. д. і т. д.

Отака є **"російська мова індустріяльного пролєтаріяту на Україні"!** Ся тяжка спадщина царської школи, царської русифікації, велике гальмо культури.

Отже пролєтарська культура на Україні творитиметь ся українською мовою. Пролєткульти повинні визволити сю мову з лабет русифікаційної царської націоналістичної ідеольоґії.

Колись у "Государственном Совете" проф. Багалій, як і личить щирому українофілові-общеросові, урочисто заявив, що мовляв, **"малорусский народ прекрасно понимает русский язык".** Отже, нічого українського для него не треба!

Се принаймі просто і ясно!

Але дивно слухати тепер подібні заяви вже не в Государственном Совете і не від кадетських представників...

А в тім інерція старого житя і рештки старих ідеольоґій ще довго тяжитимуть над свідомістю решток української і російської інтеліґенції.

Се зрозуміло.

І се доводить конечність орґанізації на Україні Пролєткультів, які знищать саму можливість національної боротьби, давши повну волю творчости пролєтаріяту всіма мовами.

В. Коряк.

ЗАВДАНЯ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ.

Червона Армія тільки на 4 місяці молодша за радянську републику, але й се тільки по документах. В дійсности вони народили ся в один день, можна навіть казати, що в особі військових орґанізацій нашої партії Червона Армія зародила ся ще до того моменту, коли робітнича кляса взяла владу до своїх рук.

Перший рік її істнованя був періодом непогоджених і націвоформлених спроб і зусиль утворити узброєну силу революції у важких умовах роспаду старої армії і огиди трудящих мас до війни. Другий і третий рік були вже періодом напружених боїв на всіх околицях країни. Армія загартувала ся у вогні. Ріжні методи було випробовано і їх або скасували або закріпляли.

Червона Армія надзвичайно зросла щодо скількости і занадто навіть зросла. Зясовувало ся се протягом фронтів і не зовсім доцільною орґанізацією наших військових орґанізацій, нові військові завдання і потреби утворили нові орґанізації, недостаточна підготовка викликає збільшену витрату людської сили і де бракує якости, там і наступає скількість.

Четвертий рік був роком порівнуючого спокою на кордонах і напруженої праці по скороченю і реорґанізації армії. Завдане полягало в тому, щоб звільнити як мога найбільше призивних років, залишивши тільки найпотрібнійші і в той час зрізати з орґанізації армії все зайве, скоротити тим всі паралельні установи.

Се завдане нині нарочно вирішено і тим самим утворено умови для підвисшеня кваліфікації армії.

Пятий рік істнованя Червоної Армії буде роком напруженого навчаня. Нова реорґанізація Червоної Армії і часткове скорочене її можливі тільки на основі поліпшеня елементів, що її складають і в точному погодженю з її прінціпами. Слід підняти основу армії, борця, він повинен бути ситим, в теплім і чистім білю. Жовнір з вошею напівжовнір. Жовнір повинен бути письменним, се завдане ми собі поставили твердо, до першого мая в нас не повинно бути в армії жадного неписьменного жовніра. Се завдане ми обовязані виконати і не так, щоб похапцем вивчений грамоті жовнір через два місяці знову повернув ся до первісного стану, ні ми повинні навчити і навчимо, і навчимо свою Червону Армію як мога найшвидше. Першого мая сего року радянська република буде приводити всю Червону Армію до червоної присяги і кождий червоноармієць повинен буде виразно і свідомо прочитати текст "урочистої обітниці". Слід підвисшити духовний рівень кождого борця, слід щоб він знав наших сусідів і можливих ворогів, слід щоб він знав суть радянської конституції і завданя робітничо-селянських держав. Слід щоб він знав, що в основі всього світа з усією ріжноманітністю його явищ, лежить послух внутрішним законам матерії. Слід вперто звільняти його свідомість від забобон, забобони — се внутрішна брехня, що знесилює людину ще більш, ніж брехня зовнішна. Ми будемо невпинно поліпшувати чисто військове навчане і командир полку повинен поставити собі завданем наблизити кождого червоноармійця до того урівня, щоб у випадку потреби він зміг командувати відділом.

Невпинна праця командира і командного складу над червоноармійцями і самим собою є найважнійшою турботою на пятий рік праці. Досвіду в нас, не зважаючи на короткe істноване армії вже дуже богато, але се досвід поки що хаотичний, його слід старанно вивчити, перевірити, очистити, виділяючи з нього найважнійше і закріплюючи в свідомости всеї армії.

В кождої великої справи, особливо в таку складну добу як наша є два великі вороги — рутинерство і верхоглядство. Рутинерство думає по старих вказівках, не зважаючи на нові обставини, позбавлено ініціятиви, сміливости і рішучости у виконаню. У військовій справі — се рутинерство загрожує смертю. Верхоглядство навпаки в наш час набирає часто густо "революційного" вигляду. Вірно зрозумівши хиби, рутинери і верхогляди взагалі відмахують ся від серіозної праці, від старанного і докладного вивченя минулого досвіду і втішають себе дешевими узагальненями і поверховними схемами. І верхоглядство у військовій справі — смертельний гріх.

Нам слід добре зрозуміти, що підвисшене якости урівня армії не можна досягти негайно. Ні, се є завдане, що вимагає впертої праці, впертої діяльности, ледве не мозаїчної роботи. Нове слово може сказати тільки той, хто уважно дивить ся собі під ноги, все замічає, все зважує і у всіх вчить ся. А хто намагаєть ся сказати нове слово відразу і шукає його очима на небі, той неминуче наступить на граблі і вони вдарять його по лобі. Ані рутинерство ані верхоглядство — але вперта і добросовісна праця. Ся праця полекшує, увага що нині все зростає до Червоної Армії з боку трудящих мас всеї Радянської Федерації. Ще зовсім недавно ми для досвіду завели шефство. І як швидко воно прищепило ся і розвиваєть ся, які щасливі наслідки дає вже зараз. І до сього часу Червона Армія була нерозривною частиною Росії, але тепер між ними встановив ся тіснійший повсякденний звязок. Братане окремих дивізій з фабриками, окремих полків з заводами і профспілками все се підіймає армію і утворює більш сприятливі матеріяльні умови для її живої праці.

Червона Армія спокійно й упевнено дивить ся вперед. Пятий рік житя буде для неї роком невтомного навчаня.

Л. Троцький.

Москва, 21. лютого.

СПЕЦІЯЛЬНО ДЛЯ ЖЕНЩИН

Отсим подаєть ся до відома інтересованим, що в середу, 12. цвітня, о год. 8.30 вечером відбудеть ся в Укр. Роб. Домі лекція на тему: **"Школа і Радянська Влада".** Лекцію виголосить тов. Сенишин.

Запрошуєть ся всіх женщин-робітниць прибути на згадану лекцію в означений час.

Заряд відділу.

Новість! Вест Форт і околиця!

Т-во "Зап. Січ" виставляє драму в 4-ох діях В. Винниченка з житя революціонерів на Україні

"БАЗАР"

в великодний понеділок, 17. цвітня, с. р. в Нар. Домі у Вест Форті.

Дія І. Полянка. Дія II. Тюрма. Дія III. Кімната змовщиків. Дія IV. Тюремні мури. Ніч.

Початок о год. 8.15 вечером. Вступ 35 центів.

ДАЛЬШІ ЖЕРТВИ НА ПОМІЧ ГОЛОДУЮЧИМ НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

ДОТЕПЕР ЗІБРАНО ДЛЯ ГОЛОДУЮЧИХ $1.933.10.

Дальші жертви на поміч голодуючим на Україні надіслали на руки Комітету Помочі Голодуючим на Радянській Україні слідуючі орґанізації і поодинокі товариші:

Комітет Помочі Голодуючим на Радянській Україні в Вест Форт Виліям, Онт.	$105.00
Товариство "Єдність" в Ревелсток, Б. К. (збірка)	36.50
Женське Тов. ім. Р. Люксембурґ при Тов. Самообразованя в Келгари, Алта. (збірка і з підприємств)	104.50
Гр. Кізема в Кенмор, Алта. (збірка)	66.50
В. Н. Голик в Голден, Б. К. (збірка)	7.00
Антін Валецький в Арденод, Алта.	50.00
Іван Шмігель в Кристал Сиґі, Ман.	5.00
Ал. Юрчук в Кристал Сиґі, Ман.	5.00
Т-ка Синефта Кізема в Кенмор, Алта.	10.00
Стефан Никифорук в Шікаґо, Злуч. Держави	10.00
Д. Барановський в Анґусвил, Ман.	5.00
Послідний раз було поквітовано	$1.528.60
Разом	**$1.933.10**

Всім жертводавцям Комітет Помочі Голодуючим на Радянській Україні складає найсердечнійшу подяку.

За Комітет Помочі Голодуючим
на Радянській Україні,
Д. Лобай, секретар.

КЕЛҐАРИ, АЛТА.

Женське Товариство ім. Рози Люксембурґ при Тов. Самообразованя.

Дня 2. лютого с. р. на масовім зібраню зорґанізовано Женське Тов. ім. Рози Люксембурґ, яке за короткий час свого істнованя зібрало на поміч голодуючим на Радянській Україні суму $104.50, які пересилаємо на руки Комітету Помочі Голодуючим на Радянській Україні в Вінніпеґу.

Гроші вплинули зі слідуючих підприємств:

Вільна колекта	$62.00
З представленя	29.30
З забави	13.29
Разом	**$104.50**

Імена поодиноких жертводавців є слідуючі:

Т-ка В. Яремко	$10.00
Г. Чорнобай	5.00
В. і О. Скиґар	5.00
Т-ка М. Козловська	5.00
Т-ка Г. Дзвідзінська	5.00
Т-ка Т. Андріящук	5.00
І. Китик	3.00
Т-ка М. Фотчук	3.00
І. Полівчак	2.00
П. Козій	1.00
Т-ка А. Хомин	1.00
К. Броський	1.00
Н. Оринівський	1.00
А. Дутка	1.00
Т-ка А. Гавриш	1.00
Т-ка М. Голак	1.00
Т-ка А. Вантонюк	1.00
П. Корніцький	1.00
В. М. Синявський	1.00
І. Бордиюк	1.00
В. Бунїй	1.00
С. Т. Худик	1.00
В. Гуцуляк	1.00
Т-ка П. Ґреґорик	1.00
Ю. Басюк	.50
Н. Адам	.50
Н. Королюк	.50
Т-ка М. Прокіпчук	.50
О. П. Король	.50
А. Шевцов	.25
А. Гуменюк	.25
Макс Буделїн	.25
Разом	**$62.00**

Тов. ім. Рози Люксембурґ складає всім жертводавцям щиру подяку.

Ми кличемо також до Вас, місцеві женщини: Вписуйте ся в члени Тов. ім. Р. Люксембурґ, бо лише в орґанізації лежить будучність женщин-робітниць.

Гафія Дзвідзінська.
Анна Хомин.

КЕНМОР, АЛТА.

Ми майнері, хотяй вийшли 1. цвітня на страйк і не знаємо, яка доля нас жде, відзиваємо ся на поклик товаришів з Вінніпеґу, які дали початок своїми жертвами для голодучих борців на Україні. Жертвували у нас на поміч голодуючих слідуючі товариші:

Відділ У.Р.Д. Т-во Самообразованя	$7.50
І. Шандрук	5.00
С. Драпака	5.00
Гр. Кізема	5.00
Д. Захарук	5.00
Г. Єремійчук	5.00
Н. Д. Ткачук	5.00
С. Бабюк	5.00
І. Купченко	3.00
І. Нявчук	3.00
А. Коваль	3.00
В. Боднарчук	3.00
В. Губік	2.00
М. Горбатюк	2.00
І. Біленький	2.00
І. Миндротора	1.50
М. Петращук	1.00
В. Ткачук	1.00
М. Николайчук	1.00
T. Giovanetto (Італієць)	1.00
А. Миндротора	.50
Разом	**$66.50**

Всім жертводавцям складаю в імени голодуючих щиру подяку і кличу инших робітників до складаня жертв на сю так конечну і пекучу ціль.

З тов. привітом,
Гр. Кізема.

Поклик Робітниці.

Кенмор, Алта., 3. цвітня 1922.

Дорогі Товариші!

Засилаю на ваші руки 10 долярів для голодуючих на Україні. При сій нагоді звертаю ся до усіх робітниць з слідуючими словами: Товаришки! Не будьте глухі на клич о поміч голодуючим на Радянській Україні. Не будьте байдужні, коли до нас наші сестри і їх діти руки простягають. Спішім ся і ратуймо тих, котрих ще можна вратувати від страшної голодової смерти. Товаришки! Замість купувати новомодні убраня і т. п. (без чого можна обійти ся), беріть ліпше приклад з молоденької товаришки в Вінніпеґу. Не відкладаймо справи на завтра і не даймо нашим борцям з голоду умирати. Шлім сейчас їм поміч хто яку зможе.

З товариським привітом,
Синефта Кізема.

РЕВЕЛСТОК, Б. К.

На поміч голодуючим на Радянській Україні зложили в нашій місцевости слідуючі товариші:

T. Dougan (Анґлієць)	$6.00
Я. Гулид	5.00
П. Кульчицький	3.00
К. Ситник	2.00
І. Бури	2.00
І. Гулид	2.00
В. Гевко	1.50

По $1.00: М. Олійник, П. Шимонович, С. Шимонович, М. Шимонович, Н. Роман, Ярон Гулид, Д. Гулид, К. Муха, П. Цьвікула, Н. Цьвікула, С. Кульчицький, В. Пашкевич, П. Скупський, М. Мамчук і І. Гриньчук.

Всім жертводавцям сердечна подяка.

Товариші фармері! Падумайте на хвильку над нещастем, яке навістило селянські і робітничі маси на Радянській Україні, і старайте ся зі всіх своїх сил помочи їм в тім їх нещастю. Робітники стають на поміч голодуючим о много щирійше, а ми фармері дуже легко до сеї справи відносимо ся. Тому і ми візьмім ся сейчас до праці і поможім о скільки можемо голодуючим селянам і робітникам на Радянській Україні.

З товариським привітом,
Іван Гулид.

ҐОЛДЕН, Б. К.

В нашій місцевости зложили свої датки на поміч голодуючим на Радянській Україні слідуючі товариші:

В. Н. Г.	$3.00
В. Яцків	2.00
І. Скрипник	2.00

В сій місцевости є богато українських робітників і многі з них читають робітничі часописи і бачуть який голод навістив радянські републики в наслідок посухи. Однак не многі відкликають ся на поклик нести поміч голодуючим. Тому я скажу на адресу байдужних: Товариші! Невжеж ви можете спокійно дивити ся на страшну голодову смерть селян і робітників на Радянській Україні, від котрої ми можемо многих і многих уратувати? Невжеж ви не знаєте, що наші брати в радянських републиках через чотири роки кров свою проливали за свою і нашу та всесвітного пролєтаріяту волю? А ми малиб відмовити їм тепер в маленькій помочі, коли вони находять ся в великім нещастю? Ні, товариші, ми не можемо відказати їм помочі!

Коли ми хочемо, щоб наші голодні брати і товариші і на дальше боронили радянські републики від нападу всяких контрреволюційних авантурників та панів капіталістів, що напосіли ся відібрати робітникам і селянам волю, то даймо голодуючим братам сейчас поміч, а сим докажемо свою солідарність з ними, сим покажемо, що вони не є одинокі, але що й ми є з ними. Тож до діла, товариші! Не лишаймо ся по заді свідомих робітників, але даймо і свою пайку, яка голодним належить ся, бо голод не жде.

З тов. привітом,
В. Н. Го-к.

СМОКИ ЛЕЙК, АЛТА.

Заснованє Комітету Помочі Голодуючим на Радянській Україні.

Заходом свідомих робітників і фармерів зорґанізовано в Смоки Лейк, Алта., в неділю, 2. цвітня, Комітет Помочі Голодуючим на Радянській Україні. До Комітету увійшли слідуючі товариші: Ґ. К. Волянський, голова; Іван Бандура, секретар; Г. Коханюк, касієр; Іван Бойчук і Кузьма Жук, колектори.

Ми взиваємо всі українські кольонії північної Алберти, щоби сейчас приступали до несеня помочі голодуючим на Україні і орґанізували для сеї цїли комітети.

Заряд.